

[Finansministeren.]

laver andre systemer, som flere af os er mere tilbøjelige til.

Der har været talt meget om de mange fradrag; jeg skal ikke gå ind i alle ændringsforslagene eller den indstilling, der er til dem. Kun en enkelt ting om det vil jeg sige: at når vi har angrebet fradragsmassen, er det ud fra ønsket om derigennem at kunne få en lavere trækprocent på de første intervaller af skatteskalaen. En lavere trækprocent på de første intervaller af skatteskalaen betyder, at hvis man øger sin indtægt, får man lov til at beholde mere af den, end man gør efter det nugældende system. Det foreligger der ikke noget om i nogen af alle de beregninger, der ligger en opstilling over. I alle de beregninger og tal, der blev nævnt heroppefra, er der tale om sammenligningsgrundlag på samme niveau. Men det har netop været et af formålene, et af udgangspunkterne for den idé, der lå bag forslagene her, at hvis man øvede en større indsats, skulle man have lov til at beholde mere. Sletter vi fradragene, eller formindsker vi fradragene, øger vi af den grund trækprocenten. Det kan være, der er et flertal, der stadig væk mener, det er det rigtige. Jeg mener, det var det rigtige at gå den anden vej, og jeg vil gøre opmærksom på, for at det skal være helt klart, at det ikke er et spørgsmål om at beskatte nogen hårdere, men et spørgsmål om at give større arbejdslyst og beskatte stigende indtægter lavere end efter det gældende system.

Det er vel svært at se, hvad de afstemninger, der om lidt skal finde sted, vil indebære. Jeg vil i hvert fald indrømme, at jeg for mit vedkommende ikke er i stand til at overskue, om det vil gå på den ene eller på den anden måde, da det jo, som situationen har udviklet sig, er usikkert, hvordan en ikke helt lille gruppe vil stemme til de forskellige ændringsforslag. Jeg håber, at det resultat, der kommer ud af afstemningen, i hvert fald vil være af en sådan karakter, at det gør det muligt at fortsætte forhandlingerne og at gennemføre ændringer, der kan give baggrund for en fornuftig udgang af alle drøftelserne og overvejelserne i forbindelse med en skattereform.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Nogle få ord til svar på de politiske be-

mærkninger, som forskellige ordførere har fremført. Først om forhandlingsforløbet frem til behandlingen her i folketinget, hvor regeringen har forsøgt at skabe det fornødne grundlag for at føre skattereformen igennem.

Regeringen har i dette forhandlingsforløb konsekvent ført forhandlinger med alle folketingets partier; jeg indrømmer, at jeg ikke har haft nogen forhandling med kommunisterne, og jeg forstod på et referat fra et møde, som formanden, hr. Knud Jespersen, har holdt, at han takkede mig for det. Jeg har forstået, at der er så stor afstand imellem vore synspunkter, at man kunne anse sådanne forhandlinger for nyttesløse, og efter at have hørt det ærede medlems tale her i dag, står det mig klart, at jeg har bedømt dette rigtigt. På det økonomiske og skattepolitiske område kan der ikke blive enighed imellem kommunisterne og os, og da jeg nødigst af alt vil spilde det ærede medlems tid, har jeg derfor ikke indkaldt ham til forhandlinger.

Men ellers har vi konsekvent ført forhandlinger med alle partier og med flid undgået at skabe blokke, men undersøgt og orienteret og derefter prøvet at tømre det nødvendige flertal sammen, for der skal jo tømres et flertal sammen — at skaffe et flertal for skattelettelsen er såmænd ikke så vanskeligt — for den finansiering af skattelettelsen, som er nødvendig.

Vi har ført flest forhandlinger med socialdemokratiet; derfor virker det lidt ejendommeligt, når det ærede medlem hr. Kjeld Olesen siger, at regeringen ikke kunne besinde sig til at få sat skub i forhandlingerne. Vi har forhandlet i 24 døgn med socialdemokratiet, ikke dage, men døgn. Vi har derfor også med forundring hørt, at hr. Kjeld Olesen siger, at vi har givet dem en yderst arrogant behandling.

Når vi førte disse forhandlinger med socialdemokratiet, var det naturligvis, fordi det efter regeringens opfattelse var iøjnefaldende værdifuldt at få et flertal, der var så bredt, at det også indbefattede socialdemokratiet. Det lykkedes ikke, det beklager jeg, jeg beklager, at det ikke gik sådan, at vi kunne finde hinanden. Jeg kan ikke se, at det tjener noget formål nu at forsøge at skyde skylden på hinanden for det; socialdemokratiet sagde ja til den skattelettelse, vi